

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomocą i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

- W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.
- Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.
- Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Fritz Winter Eisengießerei przeciwko Komisji

(Sprawa T-310/14)

(2014/C 223/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fritz Winter Eisengießerei GmbH & Co. KG (Stadallendorf, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia przeciwko Republice Federalnej Niemiec przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i gazu kopalnianego oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)] w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej przewidziany w § 40 i 41 ustawy EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;

— obciążenie Komisji poniesionymi kosztami zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE

Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie uznała wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych za pomocą systemu dopłat, a także – szczególne wypłaty wyrównawcze mające na celu ograniczenie dopłaty EEG za pomocą i z tego względu nie powinna była przeprowadzać formalnego postępowania wyjaśniającego.

— W związku z tym skarżąca twierdzi, że przy wstępnej analizie tego, czy system szczególnych wypłat wyrównawczych stanowi pomoc Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż ten stanowiący wyjątek od zasady pobierania dopłaty EEG system szczególnych wypłat wyrównawczych nie przysparza odbiorcom energochłonnym żadnej korzyści, której nie uzyskaliby oni w normalnych warunkach rynkowych.

— Skarżąca podnosi także, że środek ten nie wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwowych. Ze względu na to, że dochód z opłaty EEG nie stanowi zasobów państwowych, przewidziany w przypadku odbiorców energochłonnych system szczególnych wypłat wyrównawczych również jest pozbawiony związku z tymi zasobami.

— Skarżąca podnosi następnie, że ten system szczególnych wypłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji. Przywraca on jedynie warunki konkurencji, jaka istniałaby, gdyby nie pobierano dopłaty EEG.

2. Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Niemieckie przepisy w przedmiocie wsparcia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych były już przedmiotem pogłębionej analizy przeprowadzanej w kontekście tego, czy stanowi ono pomoc państwa. Po jej przeprowadzeniu w 2002 r. Komisja doszła do wniosku, że przepisy te nie przewidują przeniesienia zasobów państwowych. Ponieważ ustawa EEG 2012 nie przewidywała w tym względzie żadnych istotnych zmian, podmioty gospodarcze, których ona dotyczyła, nie czuły się zobowiązane do oczekiwania na wyniki kolejnej analizy, lecz mogły w uzasadniony sposób oczekiwać zgodności tych nowych przepisów z prawem.

3. Zarzut trzeci: nadużycie władzy

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nadużyła przyznanego jej w art. 107 i 108 TFUE swobodnego uznania. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego ma na celu przede wszystkim zasadniczą harmonizację wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ten podstawowy cel przyświeca również przyjęciu nowej wersji wytycznych dotyczących pomocy państwa dla środowiska i energii, w których Komisja po raz pierwszy ustanowiła szczegółowe zasady wspierania energii ze źródeł odnawialnych. Aby dokonać takiej harmonizacji, Komisja powinna była przeprowadzić postępowanie przewidziane w art. 116 i 117 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2014 r. –Christian Dior Couture przeciwko OHIM (Przedstawienie powtarzającego się motywu z efektem żłobienia)

(Sprawa T-313/14)

(2014/C 223/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Christian Dior couture SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Sabatier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)